

GELUK

27 januari 1957

Goeden avond, vrienden,

Aan het begin van de avond wijs ik u - zoals te doen nu eenmaal voorschrift is - erop, dat wij niet alwetend dan wel onfeilbaar zijn. Wij hopen nog wel eens zover te komen, maar op het ogenblik hebben wij dit nog niet bereikt. Vandaar, dat het voor u gewenst is, ook zelf na te denken over al wat er hier wordt gezegd. Het eerste onderwerp deze avond volgt de cyclus van de kleine dingen, die veel kunnen betekenen. Er zijn mensen, die zich ontzettend druk maken over geluk. In een zekere vorm echter beschouwt men het als een toevallige bijkomstigheid: "Nu ja, dat was geluk. Het is maar een gelukje geweest. Ach ja, hij heeft geluk gehad." Geluk wordt dan een functie van het noodlot. Er wordt een soort fatum mee bedoeld. Ik hoop, dat u mij toe zult staan om deze avond voor ongeveer 20 minuten uw aandacht te vragen voor het onderwerp 'Geluk'.

Geluk is iets, wat je niet kunt definiëren. Het is iets, dat weliswaar tot uiting komt, maar waarvan je meestal niet weet, waar het nu eigenlijk aan ligt. Veel mensen hebben de treurige gewoonte om over geluk te spreken, wanneer er iets aangenaams gebeurt, waarvoor zij geen nadere verklaring weten. Maar indien wij redelijk zijn, moeten wij voor onszelf toch vast stellen, dat geluk een uitdrukking is, die, waar zij in innerlijke gevoelens en feiten kenbaar kan maken, moet berusten op vaststaande feiten en waarden.

Nu kun je erg poëtisch worden over geluk, maar ik zou het liever zakelijk zeggen: "Geluk is een toestand van harmonie met de wereld, die van binnen uit begint en naar buiten toe zichzelf kenbaar maakt. Geluk is in de eerste plaats een waarde, die in je ligt." Dat gelukje, dat meevallertje was eigenlijk geen gelukje, geen meevallertje. Het was het logisch resultaat van uw eigen wijze van leven en handelen. Het kwam voor u onverwacht, omdat u zich niet gerealiseerd hebt, dat uw handelen, dat uw denken en uw leven dit tengevolge zou kunnen hebben.

Wij kunnen eigenlijk altijd allemaal geluk hebben, zoveel als wij willen. Wanneer wij leren de waarden, die achter het geluk verscholen gaan, te vinden. Ik begin natuurlijk met de kleine dingetjes, want daar gaat het eigenlijk over. Je leeft op deze wereld. U heeft geluk, of u heeft pech. Het gaat beter dan u verwacht of slechter dan u verwacht. Hoe komt u aan die pech? O, dat was u van buiten af opgelegd, meent u. Dat zijn omstandigheden, die zich aan uw eigen mogelijkheden onttrekken. Dat ben ik niet met u eens, helemaal niet met u eens. Integendeel! Datgene, wat u pech noemt kan later een groot geluk betekenen. Pech is dus een waarde, die niet goed wordt erkend. Uw pech is een onvolledig kennen van uw eigen leven en waarden, dan wel een onvolledig vertrouwen in Uzelf en de machten, die u leiden.

U heeft geluk, zegt u. Och, ik kan mij voorstellen, dat die kleine gevallen, de kleine voorvallen, u zo gelukkig kunnen maken op zo'n ogenblik. Maar het komt toch uit uzelf voort. Het is niet de wereld, die u iets schenkt, zelfs niet, wanneer je de 100.000 trekt. U zou zeggen, dat is toch nu een kansspel, dat is toeval. Maar zelfs dat kunnen wij herleiden tot een hele reeks van omstandigheden, waarbij uzelf wel degelijk mede werkzaam bent. Het is eigenlijk geen geluk. U bent er gelukkig mee. Dat is wat anders. U leeft. In uw leven straalt u voortdurend krachten uit naar buiten toe en u neemt krachten uit die wereld op. Uw gehele leven wordt steeds voller met indrukken, met ervaringen, en op den duur sluit u een gedeelte daarvan buiten. U zegt: "Ja, dat moet dan maar verborgen blijven in mijn onderbewustzijn, daar wil ik niet aan denken." U bouwt voor uzelf een beeld op van uw eigen persoonlijkheid, doch niet volledig. Soms zelfs onjuist. Tot zover zult u het ongetwijfeld met me eens zijn.

Maar wanneer dat gebeurt, wanneer u geen voorstelling hebt van uw eigen persoonlijkheid, betekent dat ook dat u nooit in staat zult zijn de ware betekenis van uw handelen, uw gevoelens, uw belevenissen, voor uzelf te kennen. Tracht u echter uzelf zo volledig mogelijk te zien, dan zal u blijken dat zowel uw gelukjes, uw meevallertjes, als uw ogenblikken van ongeluk en pech, wegvallen. U weet dan dat deze dingen door uzelf worden beheerst. Wat zei u; die vaas, die omgevallen was, was dat pech? Nee, dat was een ogenblik van onbeheerstheid. Een ogenblik, dat u niet in staat was u zó te bewegen, zó uw spieren te beheersen, als noodzakelijk was.

U zegt dat het een gelukje was, dat u juist thuis was, toen die en die mens op visite kwam? U heeft zelf een afstemming gehad op die persoon en daarom bent u zolang blijven treuzelen. Wist u dat?

Het is uw eigen weten, uw eigen werk en uw eigen doen, dat steeds weer ingrijpt, maar het meest van alles is het nog, uw eigen houding tegenover het leven en de wereld.

Nu kom ik vanaf mijn kleine beginnetje plots weer in al dat grote terecht. Er is er eens één geweest, die geprobeerd heeft om 'Geluk' te definiëren. Hij schreef een gedicht: "Wanneer in mijn hart de zoete schoonheid is van een bloeiende kersenbloesem, weet ik, dat ik het geluk ken." Zeker, een periode van bloei in jezelf, dat is geluk.

Er was ook een pessimist, die schreef: "Geluk is onbewust zijn van de consequenties van wat u op een ogenblik beleeft." Ook hij had gelijk.

Het best werd het wel geformuleerd door een eenvoudige vrouw, die literair niet erg bekend is geworden. Ze schreef: "Geluk is het leven, dat in mij tot rijpheid komt en mij de volle vruchten biedt van al, wat ik gedaan heb en van al, wat ik doen zal."

Geluk is een toestand van innerlijke rijpheid. Er zijn mensen, die erg gelukkig zijn, die een groot geluk in zich dragen, ondanks de uiterlijkheden, die daar helemaal niet mee in overeenstemming zijn. Er zijn mensen, die ongelukkig zijn, terwijl zij alles schijnen te bezitten, wat de hele wereld naar verlangt. Denkt u nog, dat dat geluk van buiten komt? Nee, toch, niet waar? Het geluk, dat weet u voor Uzelf, dat ligt in u. Het geluk is een kwestie van hetgeen je begeert en hetgeen je verkrijgt. Zolang u meer begeert dan u bezit, bent u geneigd uw bezit is verwerpen, maar bent u er niet gelukkig mee, ook wanneer het het beste, het hoogste en het edelste en het schoonste was. Wanneer u niet bewust bent van de mogelijkheden, die er voor u open staan, dan verlangt u naar de maan en de sterren en u ziet de wereld niet meer, die voor u open ligt. Dan bent u ongelukkig.

Om gelukkig te zijn moeten wij in harmonie zijn, in één klank met de wereld. Wij moeten in die wereld geen tegenstellingen zien, geen machten, die ons bestrijden. Wij moeten in die wereld niet zien een onvervuldheid van ons eigen leven en bestaan. Wij moeten daarin de vervulling zien, van al wat wij verlangen en begeren. De mogelijkheid om alles te bereiken, wat voor ons bereikbaar is. Een gelukkig mens is een realist. Dat klinkt u misschien vreemd. U dacht, dat gelukkige mensen met het hoofd in de wolken liepen te dromen. Dat zijn degenen, die niet waarlijk gelukkig zijn. Zij kennen alleen een roes. Een ogenblik van vergetelheid. Dat is geen geluk. Een gelukkig mens is een realist, omdat hij zich bezig houdt met de realiteit van zijn leven, omdat hij zich bezig houdt met zichzelf en zichzelf kent. Hij is gelukkig, juist omdat hij alles weet te waarderen en te overzien. Dat geluk is een innerlijke bereiking, omdat je in staat moet zijn om te wachten, om geduld te hebben.

Uiteindelijk: onze geest, dromend van de hoogste sfeer, zou ons soms verleiden om nu maar plotseling naar het hoogste licht te gaan streven en al hetgeen, wat er tussen ligt, te verwaarlozen. En die geest zal dan ongelukkig zijn, omdat zij niet bereikt. Je moet weten, wie je bent en wat je doen kunt. Je moet je doel zó weten te stellen, dat het bereikbaar blijft. Je moet niet bang zijn, wanneer je gefaald hebt, nogmaals te proberen en nogmaals, totdat je geslaagd, bent. Dat is een waarheid, een werkelijkheid. Je kunt alle dingen doen, wanneer je rekening houdt met jezelf. Je kunt alle dingen volbrengen, wanneer je maar in je daden en in je denken voortdurend tracht één te zijn met je wereld. Niet trachten haar te ontvluchten, of vrij te beheersen.

Zoals u daar zit, zo allen bij elkaar, in deze ietwat schaars bezette zaal, droomt u steeds van geluk. U zegt: "Als ik nu maar eens een gelukje had, wanneer het nu maar ging, zoals ik wilde." Waarom zou het niet zo gaan? Wat mankeert nu eigenlijk voor dat geluk? Iets, wat u niet meer krijgen kunt? Of iets, waarvan u meent, dat het onbereikbaar is? Een droom misschien?

U hebt zorgen, meent u? Zorgen zijn één van de bestanddelen van een werkelijk geluk, weet u dat? Om gelukkig te zijn, moet je deel hebben aan het leven. Zorg-hebben betekent deelhebben aan het leven, voortdurend, intens, omdat je er voortdurend mee bezig moet zijn. Een mens, die geen zorgen kent en geen problemen, kan ook niet gelukkig zijn. Die kan alleen in een waan, in een roes leven, die een ogenblik daarna wegsterft, wanneer de uiterlijke omstandigheden wat veranderen. Dat is geen geluk.

Geluk wil zeggen voor jezelf de realiteit van het leven aanvaarden, terwijl je jezelf kent. Geluk, d.w.z. met alle zorgen, die je nu hebt toch de vreugde vinden van het leven.

Wanneer dat geldt voor de grote dingen, dan geldt het zeer zeker voor alle kleine dingen. Ik wil trachten een paar voorbeelden te geven omtrent 'meevallertjes', die, ofschoon de mens het zelf het misschien niet weten, tot stand zijn gekomen, doordat zij zelf door hun innerlijke houding, hun eigen uitstraling, hun wezen, zowel als de wijze, waarop zij zich in de wereld bewogen hebben, dit geluk voor zichzelf a.h.w. verdienen, het tot zich trokken.

Er was een mens, die betrekkelijk arm was. Het is een waar verhaal. Toch gaf deze mens altijd rijkelijk aan anderen. Op een keer had hij een paar shilling over. Het was niet veel, een paar shilling maar. Daar had hij ongetwijfeld iets heel anders mee kunnen doen. Maar deze mens, die voor zichzelf eigenlijk wel een gelukkig mens was, besloot om mee te doen aan een football- pool. Een soort loterijspelletje, als ik mij niet vergis, gebaseerd op de uitslagen van wedstrijden. Ik geloof niet, dat die goede man ooit iets had geweten van voetballen, maar hij wilde nu eens een keer meedoen en hij deed mee. Maar terwijl hij meedeed dacht hij er aan, hoe blij hij was, dat hij dit nu eens voor zichzelf kon doen, terwijl de wereld het nu niet van hem verlangde. Hij had het niemand onthouden, hij had het nu eens echt gespaard, overgehouden. Die mens had een hoofdprijs, ik weet niet meer van hoeveel, maar ik geloof, dat het £ 30.000 was. Toen zei iedereen: "Wat is die mens een geluksvogel!" Neen. Deze mens was in harmonie met de wereld. Hij had een soort van onbewust weten in zich, waardoor hij reeds juiste getallen in wist te vullen. Inspiratie, zegt u? Goed, maar dan inspiratie verkregen door zijn vrede met de wereld. Zijn vreugde en zijn bereidheid om die wereld te geven. Het feit, dat hij steeds die wereld deed delen in al, wat hij had, schiep tot zelfs in de dode dingen der wereld toe, een bereidheid om ook deze mens te helpen.

Nu was dit een gelukje op het gebied van financiën. Daarom klinkt het u misschien wat fantastisch. Maar kent u soms van die mensen, die altijd een gelukje bij een ongeluk hebben? Zij laten 20 borden vallen, maar het enige, wat breekt, is het lelijke, dat zij toch eigenlijk weg hadden willen doen. Zij moeten schrijven en de vulpen lekt. Maar doordat hij lekt, bedenken zij zich en schrijven beter. Er zijn 1000 van die voorbeelden. Denkt u, dat die ongelukjes werkelijk ongeluk zijn? Welnee! Die zijn de uiting van een éénheid, die de hele wereld voelt voor een mens, die één wil zijn met de wereld.

U zegt misschien tegen uzelf, dat u het ook eens wil gaan proberen. Maar dan moet u eerst onzelfzuchtig kunnen zijn. Het geluk in de wereld, al die kleine meevallertjes, die worden geboren uit de doodeenvoudige, zeer simpele zaak: "Ik ben één met de wereld, of ik dat nu wil, of niet, ik leef als éénheid. De dingen rond mij, die zullen mij nooit willen schaden. Zelfs wanneer zij gedwongen worden door de omstandigheden, zal het zo weinig mogelijk zijn. Alle dingen voelen in mij a.h.w. als een vriend aan, mijn gedachten van éénheid maakt het voor vele der dode en levende dingen onmogelijk om mij aan te tasten, of aan te vallen. Ik geef aan de wereld en omdat ik aan die wereld wil geven, geeft die wereld ook, want diezelfde gedachte drukt ze uit, zij geeft terug."

Er zijn mensen, die zeggen, dat zij met al hun goede voornemens toch altijd maar weer pech hebben. Dan verliezen zij net geld, wanneer zij het nodig hebben. Dan zijn zij net ziek, wanneer hun werk zo belangrijk is. Dan hebben zij weer net een ongelukje, terwijl zij zo graag dit of dat prettige feit zouden beleven. Dan gebeurt er dit, dan gebeurt er weer dat. Waarom denkt u, dat het die mensen gebeurt? Omdat zij van de wereld te veel vragen. O ja, u ook. Wanneer u te veel vraagt van de wereld, dan zal die wereld zich er tegen verzetten. Zij zal van u ook veel vergen. Meer dan u kunt geven. Zij vraagt van u reactievermogen, meer dan u geven kunt. Zij vraagt van u een beheerstheid, groter dan u bezit. Die wereld vraagt naar steeds. Dan komt er een ogenblik, dan knapt er van binnen iets bij u. O, u merkt het niet, maar dan ineens kunt u niet vlug genoeg meer reageren. Dan..... bom, daar ligt de vaas aan scherven. U kunt niet meer redelijk en logisch nadenken in éénheid en u schrijft die verkeerde brief, waar al die ruzie is over gekomen, u kunt ineens dat werk niet meer aan. Omdat u het niet meer aankunt en wilt, zakt u haast in elkaar. U kunt niet meer, omdat u te veel vraagt. U denkt, dat het geven is; er zijn veel mensen, die wat zij van de wereld vragen, geven noemen. Zij vragen van de wereld een soort bezit. Een belangrijkheid. Inplaats van aan de wereld te geven en afwachten, wat er van komt, wat het worden zal. Ziet u, daar ligt nu juist het verschil tussen; geluk en ongeluk. Je kunt zo gelukkig zijn met heel weinig, wanneer de hele wereld met je meedenkt en met je meevoelt, een steun is voor je. Je kunt zo ongelukkig zijn, wanneer je veel van de wereld vraagt, maar niet kunt voldoen aan al de eisen, die het leven je stelt.

Ik geloof, dat ik dit punt wel zover duidelijk heb gemaakt. Sta mij toe, daar nog een paar woorden bij te voegen, die niet direct tot het onderwerp behoren, maar indirect mee te maken hebben.

U weet ongetwijfeld allemaal, dat er een geestelijke leiding bestaat. Een leiding, die u niet dwingt, maar die tracht u te brengen en te helpen tot bewustzijn. Een leiding, die in stoffelijke zaken soms – in de hogere regionen althans - ingrijpt, maar nooit voor het individu, maar altijd voor het geheel. Ook die leiding heeft

te maken met uw geluk en uw ongeluk. Wanneer u, voortdurend die geestelijke leiding kunt volgen, wanneer u daaraan vast durft houden, dan zult u gelukkig zijn, dan bent u in harmonie met heel de wereld, met al, wat er bestaat.

Op het ogenblik, dat u die leiding voortdurend verwerpt, begrijpt u vaak geestelijk toch, dat het niet goed is, dat dat andere, die gedachte, die u daar ergens achter in het hoofd zweeft, beter zou zijn. Dan voelt u onbewust aan, dat uw handelen, al is het dan stoffelijk o zo goed, niet juist is. Dan bent u niet gelukkig, dan hebt u strijd in uzelf. Dan strijdt u niet tegen uzelf – denkt u dat niet – dan strijdt u tegen de wereld. De wereld zoals ook de leider u uitdrukt en de inspiratie, die u geeft, de leiding, die u geeft, de wereld, die deze dingen niet kan tolereren en verwerken, zoals u dat verlangt.

Er is voor iedereen leiding. Die leiding zal u soms veel toestaan, wat - menselijk gezien - minder toelaatbaar is. Ik zeg niet, dat u het dan doen moet, maar u heeft een mogelijkheid. Maar die leiding zal u zeer zeker vaak op de vingers tikken bij dingen, die de wereld niet goed vindt en ook bij dingen, die de wereld wel goed vindt. Het gaat om u. U bent iets anders dan het gemiddelde van die wereld. U bent een persoonlijkheid met uw eigen wetten en uw eigen grenzen, uw eigen mogelijkheden en uw eigen plichten. Daarom geeft die leiding u aan, welke wegen en paden u moet gaan. Wanneer die leiding zegt: "Nee!" dan moet het "nee" zijn, al zegt die hele wereld "ja". Dan kan die hele wereld, die hele mensheid "ja" roepen, en u bent, ondanks dat, gelukkig. U kunt aanvaarden en u kunt in de aanvaarding soms vaag, maar op de duur steeds scherper, het doel zien van de dingen.

Ach, uiteindelijk maakt een kleine onaangenaamheid je niet ongelukkig. Het zijn de grote dingen, de grote tekorten in jezelf, in de wereld, die je ongelukkig maken. Die ongelukken maakt uzelf, wanneer u de leiding niet wilt erkennen, wanneer u niet in uzelf wilt zeggen: "Ik moet zeker zijn." Zeker zijn van je leven. Jezelf kennen. Leven in de realiteit, waarin je bestaat. Dàt betekent geluk vinden. Dat betekent ook - en dat is meer - een geluk vinden, dat tot vrede wordt. Een vrede, die bewustzijn, ja, steeds grotere bewustwording kan betekenen. En de lessen, die wij krijgen in deze wereld van nu, die stofwereld, zijn lessen, die vaak tot uiting komen in het kleine gelukje, of het ongelukje. In het meevallertje, of de tegenvaller. Want zit het u voortdurend tegen, gaat het niet goed, dan maakt u fouten. Valt het u voortdurend mee, dan doet u dingen - onbewust reeds - die u bewust moet leren doen, dan moet u zoeken naar de werkelijke houding, die de oorzaak is van het geluk en u zult een bewustzijn verwerven en het geluk voor uzelf durend maken. Want zodra u weet, hoe u uzelf in harmonie kunt brengen met de wereld, dan blijft het geluk bestaan.

Dus u weet het. Niet sputteren tegen het noodlot. Niet God smeken om geluk, maar trachten om God te volgen, zoals Hij Zich uit voor ons. Uit ook door de leiding, die krachtens Zijn wil aan ons allen wordt gegeven. God danken voor de leiding en de leiding aanvaarden. Dan kun je geluk vinden op aarde en in alle sferen. Dan is er niets, werkelijk niets, wat ongeluk kan betekenen voor je. Dan kan de wereld ondergaan, dan kan de menselijke maatschappij uit elkaar worden gescheurd en je zult daarin steeds weer een geluk vinden. Een geluk, omdat je voor jezelf je taak volbrengt, omdat je vrede hebt en omdat het je - ondanks alles - toch steeds weer meeloopt. D.w.z. dat de wereld, evengoed als uzelf, door u in harmonie gekomen met God, vrede en vreugde kent, en deze terugbrengt naar u. U, die door het bewustzijn, dat hoger ontwikkeld is en uw geestelijk vermogen, door uw leven en door uw daden, deze vrede, dit geluk tot uiting hebt gebracht in de wereld, waarin u bestaat.

Ik geloof, dat ik het daarbij laat, vrienden. Wanneer er vragen over zijn of commentaren, dan kunt u die geven aan de "Vragenrubriek". Ik geef thans het woord over aan de tweede spreker, die een eigen onderwerp voor u zal behandelen.

Goedenavond.

-0-0-0-0-0-

GODDELIJKE WETTEN

Goeden avond, vrienden,

Het tweede onderwerp is een onderwerp naar uw eigen keuze. Dus vertelt maar, welk onderwerp u voor mij op het ogenblik hebt.

Vraag: Wilt u ons iets over de Goddelijke wetten vertellen. Hoe kunnen wij tot dezelfde hoogte komen als Jezus, Die ons als bewust Mens vooring? Dit om twijfel, dat dit van de "duivel" is, te ontzenuwen. Kunt u ons ook leren, hoe wij dit bij onszelf het beste kunnen verwerkelijken?

Antwoord: Ik kan daar natuurlijk een onderwerp van maken. Ik mag misschien - voordat ik begin - erop wijzen, dat ik geen richtlijnen kan geven, die voor iedereen gelijkmatig te verwerkelijken zijn.

Zoals elke inwijding betekent een persoonlijke ontwikkeling, waarbij de werkelijke geheimen eerst worden gegeven, nadat men bewezen heeft de kracht te bezitten, de beheersing, het geestelijk bewustzijn en het verlangen tot bewustwording, die noodzakelijk zijn om ze goed te behoeden. Zo wordt dan deze leiding niet gegeven in het openbaar. Ik zal echter in het algemeen gaarne trachten de Goddelijke wetten met u te behandelen. Dit ook al weer kort en alleen zover als mij de tijd dit toelaat.

Wij weten, dat geheel de natuur, ja, de kosmos zelf wordt beheerst door een aantal wetten, die niet kunnen voortspruiten uit toevallige omstandigheden. Wetten, die onwrikbaar staan tegenover elke gebeurtenis van kosmische waarde en zich op gelijke wijze uiten in de microkosmos, zelfs bij de kleinste delen. Deze wetten nu, noemen wij de Wetten Gods, waar wij menen daarin Zijn scheppend Bewustzijn en Vermogen te herkennen. Ja, wij gaan soms verder en zeggen: "Zie, deze eeuwige waarden, die in de Schepping bestaan, moeten uitingen zijn van het Goddelijk Wezen, eigenschappen van onze Schepper, die als wetten ook voor ons kenbaar worden."

De grote Wet, misschien wel de grootste, die ik ken, is de Wet der éénheid. Waar al in God vereend is, kan alles in harmonie samen gaan en volledig elke werking tot stand brengen binnen de Schepping, hetzij vernietigend of scheppend, mits het wezen zelf door een wil daartoe wordt gericht. Echter geen enkele vernietiging kan volledig zijn, dat betekent een omzetting van waarden. Wij kunnen niets vernietigen in het Al. Zoals God eeuwig is heeft Hij aan de krachten, waaruit het Al is opgebouwd, Zijn eigen onsterfelijkheid, Zijn eeuwigheid meegedeeld. De vormen zijn toevallige samenstellingen, die een ogenblik opflakkeren om weer te vergaan. Maar in deze kracht kan een ogenblik komen, dat deze kracht zichzelf bundelt en geleid wordt door een wil. Een wil veronderstelt een bewustzijn. Deze wil kan dan binnen deze Goddelijke kracht elke vorm en elke uiting tot stand brengen, mits deze niet strijdig is - het voorname punt - met het wezen van de kracht, waaruit zij voortkomt. Dan zou deze kracht zichzelf moeten vernietigen, maar in feite vernietigt zij het bewustzijn, dat haar misbruikt.

Ik geloof, dat het u duidelijk zal zijn, waarom deze wet zo belangrijk is. Zij is de grondslag van de Wet van eeuwige liefde, die wij kennen. De grondslag van de Wet der naastenliefde, die de mensen op aarde is verkondigd door Jezus Christus.

Er zijn echter ook andere wetten. Eén van de meest bekende is de Wet van oorzaak en gevolg. Zij houdt in, dat elke toestand, dat elke gebeurtenis met zich brengt, dat daarop een andere toestand of gebeurtenis volgt en wel op een zodanige wijze, dat die beiden met elkaar in een vaststelbare relatie staan. Het is begrijpelijk, wanneer wij de ontwikkeling zien als een in God geuite volmaaktheid, waarin het bewustzijn van vorm tot vorm gaat, van beweging tot beweging, dat elke keuze van daad, handeling en gedachte, ja, zelfs van toestand met zich mee brengt, dat alle waarden, die binnen het Goddelijke één zijn met deze toestand, gedachte of daad eveneens in of rond het bewustzijn tot uiting komen.

Waar alle bewustzijn geleid wordt door al hetgeen, dat in zichzelf kent en alleen reageert op die delen van het Goddelijke, die het binnen zichzelf heeft leren kennen en waarvan het ook de begeleidingsverschijnselen vermoed of geconstateerd heeft, kunnen wij zeggen, dat elke handeling, toestand of daad via het bewustzijn leidt tot een volgende daad of handeling. Er gebeurt niets wat afwijkt van de volmaaktheid in de Schepping, dan datgene, wat wij, die bewustzijn bezitten in de Schepping - ongeacht het feit of wij mens, geest of iets anders zijn - voor onszelf binnen die Schepping uitkiezen van deze volmaaktheid.

Er is een Wet van evenwicht. Deze zegt dat vanuit God, de Schepping volledig gelijkmatig zijnde, elke uiting binnen de Schepping twee aan elkaar tegengestelde waarden in zich moet dragen, zodat naarmate een uiting ten goede groter wordt, ook de uiting ten kwade - dit zijn waarden in het bewustzijn - groter wordt. Dit betekent niet, dat degene, die goed is daardoor ook veel kwaad moet doen, want oorzaak en gevolg zegt ons, dat wij kunnen kiezen, maar de mogelijkheid tot kwaad wordt groter, naarmate wij ons meer bewust tot het goede kunnen richten.

Het zegt tevens, wanneer wij ergens het kwaad van verminderen en het uitwissen uit het bewustzijn, in het bewustzijn ook het vermogen tot goed verminderd wordt.

Er zijn nog vele andere wetten, die allen, evenzeer binnen het Goddelijke bestaan. Sommigen van deze wetten schijnen ons, net als de drie genoemden, onveranderlijk te zijn in elke sfeer en uiting, die wij kennen. Het gaat van het kleinste tot het grootste, van het laagste tot het hoogste.

Hieruit durf ik dan mijn conclusies te trekken, zij het met enige beperking: Wij zijn in ons leven gebonden aan de waarden, die God ons heeft opgelegd. Wij kunnen niet buiten God handelen, wij zullen steeds met en in Hem zijn. Zodra wij ons bewust zijn van deze toestand, zullen wij de volmaaktheid, die in God bestaat ook in onszelf zien, waar wij schouwend vanuit het Goddelijke, in elke toestand, handeling, of daad, de tegendelen als gelijkwaardige, elkaar aanvullende factoren zien, en zo het punt van volmaaktheid en bereiking voor onszelf kennen.

De toestand, waarin wij het Goddelijke kunnen bevatten, dat ligt binnen de Schepping, is voor ons het Koninkrijk Gods, waar hier nog slechts één Wezen regeert. Niet meer ons tasten en zoeken, maar God in Zijn volmaaktheid, die, daar wij deze erkennen, de stuwkracht is: aanzijn geeft aan al onze handelingen en daden, zover die uit God voortvloeiend noodzakelijk zijn voor de Schepping, kortom, één met Hem.

Ik voeg hieraan toe, dat m.i. Jezus in de laatste jaren van Zijn leven zeker in een dergelijke toestand heeft geleefd. Het kan geen enkel ogenblik zijn, dat het voor ons gerechtigd is, gerechtvaardigd is om een mens, een dier, een toestand te verwerpen. Wij zullen ons wel degelijk moeten bewegen volgens de weg, die ons eigen begrip ons aangeeft. Wij kunnen niet in ieder en alles bv. onze naasten zien. Dat deze beperkingen bestaan heeft Jezus in gelijkenissen duidelijk gemaakt. Maar wat wel zeker is, is dat, wanneer wij iemand als onze naaste erkennen, wij deze moeten zien als deel van ons "Ik", van onszelf. Conclusies door steeds meer in het leven in de geest te zien als deel van onszelf, vergroten wij ons bewustzijn van het Goddelijke en komen wij God nader. De weg tot het Goddelijke is de weg van de naastenliefde.

Oorzaak en gevolg zijn voor ons alleen bestaand, krachtens ons bewustzijn, dat niet volmaakt is. Heeft zich ons bewustzijn ontworsteld aan de wisselvalligheden van een gedeeltelijk kennen der materie of der geest, dan zijn wij vrij. Wij kunnen dus zeggen, dat oorzaak en gevolg de uiting is van het onvolmaakte bewustzijn te midden van de volmaakte Schepping.

Niet iedereen zal het met mij eens zijn, dat de Schepping volmaakt is. Ik verzoek degene, die hierover denkt, zich te realiseren, dat de onvolmaaktheid slechts in uw ogen en in de ogen van degenen, die gelijkelijk ontwikkeld zijn, ongeveer zo bestaat als u ze thans ziet. In God bestaat zij niet.

Oorzaak en gevolg kunnen wij dus ontkomen door tot God te gaan. Dan bestaan er misschien nog wel oorzaak en gevolg in God Zelf, maar dezen zijn van volmaaktheid, waar God Zelf volmaakt is. Zij behoren dus niet meer ons eigen wezen.

De Wet der evenwichten toont ons aan, dat wat wij licht noemen en dat wat wij duister noemen, beiden in God moeten bestaan. Want als God volmaakt is, moet Hij de volmaakte uitersten van Licht en Duister, van Goed en Kwaad evenzeer in Zijn Wezen besluiten. Waar wij echter streven naar het Goddelijke volgens ons eigen begrip en bewustzijn, zullen wij in het evenwicht zoeken de erkenning van tegengestelde waarden, ons concentrerende op een uitbreiding van dat bewustzijn in één richting, zo met daad en gedachte steeds sterker streven naar het goede, ons steeds meer bewust wordend van het kwade. In het bewustzijn van goed en kwaad gezamenlijk komen tot het elimineren van deze begrippen in onszelf.

Eens zondigde de mens, doordat hij oordeelde, sprak over goed en kwaad als gescheiden waarden. Vanaf dat ogenblik was het paradijs, zijn contact met God hem ontzegd. Wanneer wij wederom contact vinden met God zullen evenzeer deze verschillen niet meer bestaan. Wij zullen weten, dat alles goed is, maar wij kunnen dit alleen aanvaarden en begrijpen, wanneer wij komen tot God via de weg van het goede. Want het kwade betekent een verzet tegen onszelf, waar wij het zelf zijn, die het oordeel uitspreken.

Zouden wij God willen zoeken in het kwaad, zo zal God daardoor niet lijden of ten onder gaan, maar ons eigen bewustzijn verbleken, totdat wij, kinderen der chaos, willeloos en onbewust, wederom deel uitmaken van de volmaaktheid, die de Vader heeft geschapen.

Ik weet niet, of dit betoog van mij voor u betekent, dat dit niet des duivels is. U zult er over moeten oordelen, maar ik zeg u: het is beter niet te oordelen, het goede te nemen, wat u geboden wordt en te maken tot een actief deel van uw bestaan, dan een oordeel te spreken. Want menigeen, die oordeelt en veroordeelt, oordeelt zichzelf. Zo is er dan gezegd: "Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld worde."

Ik weet, dat ik een kracht des lichts ben. U kunt dit misschien beseffen, misschien ontgaat het u. Maar ik wil u één raad geven; de raad, die voor u, alle mensen, alle geest, noodzakelijk is, wanneer u wil komen tot een bereiking binnen het Goddelijke en bewustwording, waardoor u nader komt tot het Al-scheppend vermogen. Oordeel niet en zo gij oordeelt, oordeel slechts Uzelf. Geef alle wereld datgene, wat u uzelf zou willen geven. Deel met die wereld, wat u bezit. Vraag niet van die wereld naar rechten, maar volbreng uw

plichten. Het betekent dat uw leven zeker stoffelijk geheel anders zal moeten worden, met geheel andere waarden. Maar het betekent ook, dat u zó levende, God u tegemoet zult zien treden uit elk aspect van Zijn Schepping. Begeer niet. Begeren betekent zich binden aan dingen, die vertroebelend werken op ons bewustzijn van de waarheid. Ken geen bezit. Bezit boeit uw energie én uw aandacht. Uw aandacht moet aan God zijn gewijd en aan het leven, waarin Hij u heeft geplaatst. Draag met alle mensen en alle schepselen hun lijden, want waar zij lijden lijdt gij. Maar lijdt met en voor hen. Lijdt, omdat het de Vader is, Die deze éénheid heeft geschapen. De bitterheid van het lijden zal voor u in vreugde verkeren. De duisternis zal licht worden.

Ik geef u deze regels, omdat u erom gevraagd hebt. Niet omdat ik aanneem, dat u ze zult opvolgen. Ik weet, hoe moeilijk het is in de stof op deze wijze te leven. Maar wanneer u een begin wilt maken, dan kan ik u wel deze raad geven: tracht niet te hechten aan dingen, die bij u horen en van u zijn, want u bezit niets. De Enige, Die bezit is God. Vraag niets, wat uzelf niet kunt volbrengen. Maar waar u werkt en streeft, vraag de zegen Gods, opdat u beseft dat God met u gaat; alle ogenblikken van de dag, dat het Zijn kracht is, die uw leven is. Deze dingen kunt u wel doen.

Ik hoop, dat ik daarmee voldoende aan het verzoek heb voldaan. Indien u vragen heeft, zou ik willen verzoeken deze na de pauze voor te leggen aan de daarvoor bestemde rubriek.

Goedenavond.

-0-0-0-0-0-

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond, vrienden,

Wij zullen dan beginnen met de "vragenrubriek", waarin zoals u weet het niet de bedoeling is, dat er een debat plaats vindt, wederzijdse uiteenzetting van standpunt is wel geoorloofd en dan... O ja, persoonlijke vragen natuurlijk, die mogen niet worden gesteld. Stelt u ze toch, dan worden zij niet beantwoord, dus.... Nu bent u op de hoogte van de voorwaarden, dus laten wij nu maar beginnen.

Vraag: Waarom moest Jeanne d'Arc zo ontzettend gestraft worden, terwijl zij toch gehoor gegeven heeft aan de stemmen, die van God kwamen?

Antwoord: In de eerste plaats is het de vraag, of Jeanne d'Arc altijd gehoor heeft gegeven aan de stemmen, die van God kwamen. Want - als u mij de opmerking toestaat - vinden wij in de geschiedenis heel vaak mensen, die stemmen hoorden.

Jeanne d'Arc, een zeer sterke persoonlijkheid, heeft kans gezien aan de hand van die stemmen zeer veel te bereiken. Maar het was haar taak slechts om de vorst te doen kronen te Reims, het was niet haar taak daarna nog de troepen aan te voeren. Hiervoor heeft zij dan ook geen enkele opdracht of bevel gekregen. Aannemende, dat die stemmen inderdaad van een hogere geestelijke leiding kwamen, kunnen wij dus zeggen, dat zij te ver is gegaan en de gevolgen van haar eigen te grote ijver heeft moeten dragen.

Ik geloof, dat ook daarmee haar lijden verklaard is. Zo gaat het u ook. Wanneer u een opdracht krijgt en die volbrengt die, is dat goed. Maar wanneer u daar dan a.h.w. profijt van trekt - zoals Jeanne d'Arc heeft gedaan, met de beste bedoelingen misschien - dan wordt de zaak toch weer een klein beetje anders. Ik wil mij daar niet veel verder over uit laten, aangezien Jeanne d'Arc nu eenmaal een nationale heldin is geworden, naast heilige. Maar ik meen vast te mogen stellen, dat, indien zij precies had gedaan, wat haar was opgedragen, haar dit lijden bespaard zou zijn geworden.

Vraag: Kan men zijn gedachten voor een tijdje uitschakelen? Zo ja, hoe?

Antwoord: De juiste schakelaar omdraaien. Een mens kan zijn gedachten slechts dan uitschakelen, wanneer hij geestelijk daaraan geen deel meer heeft. Het denkproces als zodanig in de hersenen blijft praktisch continu voortgaan, hetzij op het bewuste, hetzij op het onbewuste plan. Wij kunnen dus zeggen, dat het geheel uitschakelen van de gedachte voor de mens niet mogelijk is, zolang hij verbonden blijft in eigen bewustzijn met de stof. Op het ogenblik echter, dat hij dit verlaat, treedt een andere wijze van denken op. Een denken, dat wel zeer sterk eenzijdig gericht kan zijn en bovendien de geest kan leiden tot bepaalde sferen en toestanden en daarin een bewustwording kan doen vinden, die zijzelf verlangt. Moet ik daaraan iets toevoegen?

Vraag: Mag ik u iets vragen? (Zeker). Het gaat hier dus om de manier, waarop je passief moet zijn?

Antwoord: Als het alleen gaat om de passiviteit.... Dan kunnen wij vaststellen, dat de passiviteit wordt bereikt, wanneer aan de gedachtegang, de opeenvolgende reeks van gedachten, geen enkele dwang wordt opgelegd. Men moet dus zelfs niet proberen in een bepaalde richting te denken. Maar passief-zijn wil zeggen, de gedachten laten gaan, zoals zij gaan, zonder je druk te maken daarover, of zonder trachten je iets daarvan te realiseren. Een dergelijke passiviteit heeft de volgende gevolgen:

In de eerste plaats zal de geest zich in een dergelijke toestand door een leiden van de schijnbaar toevallige gedachten, die uit het onderbewuste opkomen, gemakkelijker in het bewustzijn kunnen zetelen en daardoor uitdrukking geven aan haar eigen wezen, ook in het directe waakbewustzijn.

In de tweede plaats zullen onderbewuste reacties nu in het bewustzijn een handleiding kunnen vormen voor handelingen ten opzichte van problemen, waarmede men worstelt, ja, kunnen zelfs deze problemen gedurende deze toestand worden opgelost.

Ten derde kan inspiratie zeer veel worden ervaren, waar de geest niet slechts haar eigen wezen uit kan drukken in de stof, maar bovendien dan de door haar ontvangen impulsen sterker in het bewustzijn kan doen zetelen en daardoor ook kan helpen een juiste levenshouding enz. te vinden.

Ik mag er echter de nadruk op leggen, dat dit niet is een uitschakelen van de gedachten. Uitschakelen van gedachten kan men bereiken op een tegenover gestelde wijze, n.l. door ze te concentreren op één denkbeeld bv., dan heeft men gedachten uitgeschakeld en daarvoor in de plaats één gedachte genomen, die mits voortdurend gehandhaafd via de weg van de concentratie ook de uiteindelijke vrijwording van de geest kan bevorderen. Voldoende?

Vraag: Is iemand, die niet levensmoe is, maar wel verlangt om over te gaan, ondankbaar of op het verkeerde spoor? Moet hij dit verlangen onderdrukken?

Antwoord: Ach, je kunt het natuurlijk proberen. Maar de vraag is, of het lukt. Niet levensmoe zijn en toch naar de dood verlangen is een tegenstrijdigheid. Wanneer een mens verlangt naar de overgang, dan betekent dit, dat hij genoeg heeft van het leven om de één of andere reden. Wat een ongezonde toestand is. Dat zult u met mij eens zijn. Ik zou dit niet ondankbaar willen noemen, want uiteindelijk is de toestand van "dit leven betekent mij zo weinig" niet tot stand gekomen zonder dat er werkelijk oorzaken voor zijn. Als resultaat zou ik het volgende willen zeggen: Verlangen naar de dood te willen onderdrukken is dwaasheid. Maar men kan dit waarschijnlijk een heel eind verminderen, wanneer men zich realiseert, hoeveel er nog te doen blijft in het leven, dat men thans leidt.

Ik hoop, dat u dit laatste niet als standje, of verwijt, wilt aanmerken, want als zodanig is het niet bedoeld. Maar de mens, die zich geheel richt op wat hij voor zichzelf en voor anderen in de wereld nog kan doen zal m.i. weinig tijd hebben om naar de dood te verlangen, zij het dan dat uitputting en oververmoeidheid een toestand van absolute lusteloosheid veroorzaakt, die eigenlijk meer een ziektebeeld is. Het heeft geen zin om naar de dood te verlangen. Je moet je leven hier leven en zolang je dat beseft is de verstandig je aandacht te wijden aan hetgeen je nu kunt doen, dan te verlangen naar hetgeen, wat er later misschien zal gebeuren. Het lijkt mij wel goed om de dood niet te vrezen en wanneer u dat heeft bereikt, bent u dus een gelukkig mens. Vele mensen, die het wel vrezen! Maar zelfs wanneer dit het geval is, volgens uw eigen oordeel, zou ik er op willen wijzen, dat naar de dood verlangen, terwijl je gezond bent en naar de dood te verlangen, terwijl je op sterven ligt, vaak twee verschillende dingen zijn, zodat vele mensen zeggen, de dood niet te vrezen, terwijl zij toch, wanneer de dood komt, daarvoor gaarne zouden willen vluchten, wanneer dat mogelijk was.

Reactie: Ik kan mij voorstellen, dat een moeder, wier kind is overgegaan gaarne bij haar kind wil zijn.

Antwoord: Dat kan ik mij wel voorstellen, maar dat is toch niet gezond. Zeker niet, wanneer zo'n iemand zich bewust is van de ware toestand tussen geest en stof. Want dan weet die moeder, dat zij na haar dood misschien nog niets voor haar kind kan doen, maar dat het voor haar de taak is zich geestelijk zo voor haar taak te bekwamen in dit leven en daarin zoveel te volbrengen, dat dit kind, dat waarschijnlijk door banden van liefde gebonden blijft, hierdoor reeds in de geest de voordelen ervan ervaart en bovendien de moeder - bewust geworden - tenminste gelijk staat met het kind, of misschien daar het kind verder kan helpen. Dat lijkt mij een logischer inzicht, dan te zeggen? "Ach, was ik daar nu maar bij".

Doel is precies hetzelfde als naar Amerika gaan. Je gaat naar een ander land. Meer niet. Nu heb ik nog nooit iemand horen zeggen: "O, was ik maar dood, want mijn kind, of mijn vriend, of wie dan ook, is naar

Amerika gegaan." Die zegt wel: "Ik wilde, dat ik er eens een kijkje kon nemen". Dat is wat anders. Maar de meeste mensen hebben dan zelfs nog genoeg besef om te zeggen: "Ja, en toch heb ik hier mijn taak en mijn plicht. Ik zou er wel even naar toe willen gaan, ik zou ze graag weer eens zien, maar dan moet ik toch ook aan mijn eigen werk en mijn eigen leven denken." En nu dezelfde geesteshouding ten opzichte van de dood innemen, dan is het zeer goed mogelijk, dat u, door uw werken op aarde, een bewustzijn bereikt, waardoor u uit kunt treden en, hetzij bewust of onbewust, d.w.z. wat uw stoffelijk gedeelte betreft, dus het contact weer kunt opnemen.

Mij dunkt, dat er eigenlijk weinig reden bestaat om op deze grond levensmoe te zijn, wanneer je begrijpt, wat de waarheid is. Dan kun je wel zeggen, dat je het erg jammer vindt, en dat je het graag anders zou willen, maar dat is begrijpelijk. Maar het lijkt mij toch niet verstandig om te zeggen: "Was ik dan ook maar dood, dan was ik bij dat kind." U weet nog niet eens, of u in uw huidige toestand wel bereid zou zijn, voldoende bereid, te stijgen tot de sfeer, waarin dat kind reeds misschien vertoeft, terwijl, zolang u op aarde bent, dat kind vanuit zijn hogere sfeer u wel kan bereiken. Het is maar, hoe je de dingen bekijkt. Is daar commentaar op?

Vraag: Ja. Wanneer je overgaat en je komt in een andere sfeer dan het kind, kan het kind je dan ook niet bereiken?

Antwoord: Dat ligt er maar precies aan, in welke sfeer je terecht komt. Wanneer u terecht komt in een hogere sfeer dan het kind, dan kunt u natuurlijk afdalen. Zoals het kind kan dalen, wanneer het omgekeerd is. Maar wanneer u door uw verdriet uw eigen leven geheel verwaarloost, dan bouwt u voor uzelf een waantoeestand op. Dan ontstaat een dwangbeeld: "Ik wil naar dat kind." U kijkt naar niets anders en u luistert naar niets anders. Wanneer dan dat kind in zijn geestelijke verlichte toestand bij u komt, herkent u het niet eens en wijst het van u af. Dit is wel degelijk een bestaande mogelijkheid. Op de duur zult u toch wel weer het contact vinden, maar toch heeft u het zich dan onnodig zwaar en moeilijk gemaakt.

Vraag: Ook wanneer je je man verliest?

Antwoord: Daar geldt precies hetzelfde voor.

Vraag: Maar als het inderdaad een liefdesband is?

Antwoord: Die band is nooit te breken. Onthoudt u één ding: veel mensen hebben iets lief in een bepaalde vorm en willen het a.h.w. in die vorm erkennen. Daar zit het grote probleem in.

Een klein kind ± 4 à 5 jaar, dat overgaat, dat een geest had, die reeds wat bewust was, misschien de laatste reïncarnatie op aarde had doorgebracht en nu met een kleine levenservaring in vreugde opgaat in een hogere sfeer. Dat is geen kind meer. Dat is een grote lichtende geest. Iemand, die daar naar kijkt, die zegt: dat is nu wel een engel, maar ik wil mijn kind en dan denken zij aan dat kleine ukkie. Die waan bestaat vaak, hoor. Het is een waan. Inderdaad. De band is niet gebroken, maar die waan wordt vaak opgebouwd, doordat men dit verlangen dus niet baseert op de persoonlijke band, die tussen twee geesten bestaat, de band van liefde, - man en vrouw, moeder en kind enz. - maar tussen een herinnering, die men heeft van een stoffelijke toestand en zichzelf. Daar schuilt vaak de fout in.

Vraag: Maar wanneer men weet, dat men toch niets meer kan doen in dit leven, dan mag men toch wel naar de dood verlangen?

Antwoord: Ik geloof niet, dat er één mens is, die niets meer kan doen in zijn leven. Er zijn wel mensen, die die gedachte hebben, maar er zijn altijd wel weer andere mensen, die u steunen of nodig hebben, mensen, voor wie u iets betekent. En er is altijd nog wel iets in dit leven, waarvoor u betekenis hebt en er is ook altijd nog wel iets in dit leven, wat u wijzer kan maken, dan u thans bent. Wanneer wij zeggen: ik heb toch niets meer aan dit leven, dan komen wij toch ook in een waantoeestand. Dan gaan wij kunstmatig de kleine dingen, die in dit leven nog belangrijk zijn voor ons a.h.w. van ons afschuiven en zeggen: dat is toch niet belangrijk. Alles, wat je in dit leven doet is belangrijk, mits je het zo goed doet, als je eigen bewustzijn en ervaring het maar toelaat. En dan beteken je voor mensen, dieren en planten soms onnoemelijk veel en werk je aan de bewustwording van dezen toch zeer sterk mee.

Er zijn grootmoeders, die half blind in een schommelstoeltje zitten, waarvan ze zeggen; zij kunnen zichzelf niet eens meer aankleden, waarvan zij zeggen; die hebben toch niets meer aan dit leven en die toch met een paar woorden, alleen met hun aanwezigheid zoveel kunnen betekenen voor kinderen en kleinkinderen, dat deze mensen juist in die laatste fase van dat leven, dat zij schijnbaar niets meer kunnen doen, méér betekenen, dan toen zij actief waren. Toen hadden zij het zo druk met werken en dit en dat,

toen hadden zij geen tijd voor anderen. Toen ik de vorige keer hier wegging, heb ik iemand horen zeggen: Nu ja, als die praat en hij vertelt je dat zwart wit is, of wit zwart, dan geloof je hem op de duur ook, maar zo is het hier toch niet bij. Ik sta er persoonlijk voor met wat ik u zeg, dat het de absolute waarheid is en volkomen reëel.

Vraag: Bij de wet van oorzaak en gevolg wordt die m.i. voorgesteld als een soort horizontale lijn.

Er moet dan toch ook een verticale lijn zijn, Goddelijke kracht, of leiding.

Antwoord: Niet precies zo. Want als het zich als een rechte lijn voorstelt, dan is oorzaak en gevolg oneindig en dat is niet waar. Oorzaak en gevolg speelt zich af geleid door een bepaalde bewustzijnsmogelijkheid. Dus oorzaak en gevolg duidt zich voor elke persoon uit volgens vaste plannen. Dan kunnen wij het beste zeggen dat het een cirkel is, want er komt een ogenblik, dat alle mogelijkheden zijn uitgeput en wij dus weer op het beginpunt zijn aangekomen en verdergaan. Het is een cirkelgang, maar die cirkelgang draait om een middelpunt en dat middelpunt is de Goddelijke kracht, waaruit wij bestaan. Dat is logisch, hè? En wanneer u er dus andere afmetingen bij wilt hebben, een andere lijn, dan kunnen wij zeggen, dat vanuit het middelpunt ten allen tijde een lijn kan worden getrokken naar de buitenkant, langs de kortst mogelijke afstand, de radius dus, en dat hierin de onmiddellijke verbinding tussen het "Ik" en het Goddelijke tot stand kan worden gebracht. Op het ogenblik, dat wij als bewustzijn dus, genaderd zijn tot dat Goddelijke, is de buitenste cirkel nog precies hetzelfde, want dit is ons leven, dat blijft bestaan binnen de Schepping. Het maakt in zijn geheel deel daarvan uit, maar voor ons is het geen beleven meer. Wij beschouwen het, terwijl wij het eerst moeizaam fase na fase beleefden. Nu staan we in het middelpunt en we zeggen: "Ja, dat was toch eigenlijk wel goed, en dat ook wel. Ja, ik zie toch wel dat het goed was, zoals het was." Dat ga je dan zeggen, omdat je het als een gesloten geheel ziet.

Nu kunnen wij natuurlijk langs een rechte lijn tot God komen, dan gaan onze gedachten tot het middelpunt. Je moet nooit denken, dat je tot God boven de wolken praat, maar altijd tot God van binnen. Als je tot die God van binnen praat, dan geeft die God van binnen je natuurlijk antwoord. Hierdoor kan je een bewustzijn verwerven, die iets groter is en waardoor je iets dichterbij God komt. Wilt u dus een perfecte voorstelling hebben van het eigen leven, dan kunt u zeggen dat het totaal van de mogelijkheden in uw leven en persoonlijkheid begrensd worden door een lijn, die in zichzelf besloten is, een cirkel dus. Daarbinnen liggen steeds kleiner wordende cirkels, die in zich ook tevens weer dezelfde mogelijkheden bevatten, maar aangepast aan een kleinere diameter, dus met een andere betekenis van de persoonlijkheid. Naarmate je bewustzijn dichterbij komt bij het middelpunt zal ook het totaal der waarden, die ook in de buitenste lijn liggen, in snellere opeenvolging, maar met minder intensiteit aan u voorbij trekken, totdat u in het middelpunt bent en het geheel a.h.w. één punt bevat. Dan heeft u de beste voorstelling ervan.

Heb ik het duidelijk kunnen maken?

Denkt u dus steeds maar aan cirkels met kleinere cirkeltjes erin, zoals kinderen wel eens tekenen, en één middelpunt. En wanneer u gaat, is het in de praktijk zo: u springt van een oorzaak-en-gevolg-lijn, die helemaal buiten ligt, over op eentje die iets meer naar binnen ligt. Dan heeft u dus een andere betekenis van dezelfde reeks gevolgen, die u doormaakt. Stelt u het zich zo maar voor. En naarmate je dichterbij het Goddelijke komt, wordt de omlooptijd korter. Je bent gauwer door je lot heen, je komt gauwer aan een herhaling, maar de betekenissen worden minder voor je. Zo leer je dus steeds contacten in je eigen leven en zijn te beschouwen. Begrijp je beter de krachten, die er werkzaam zijn en kun je zo doordringen tot het middelpunt van je eigen bestaan.

Reactie: Dat is kwasi-eenvoudig.

Antwoord: Kwasi zou ik er eigenlijk af willen laten. Kwasi wil zeggen: schijnbaar.

Reactie: Omdat het, zoals u dat zegt, voor velen hier moeilijk te begrepen is. U zegt dat zomaar, of u iets gemakkelijk uit het hoofd geleerd heeft.

Antwoord: Ik heb het niet uit het hoofd geleerd; een groot gedeelte ervan heb ik uit ervaring. Weet u, dat quasi-eenvoudig komt alleen, omdat de meesten van u proberen om er allerhande problemen achter te zoeken. Wat het voor jezelf betekent, zit hier niet in verwerkt. Dat is logisch. Maar het gaat hier om de voorstelling. Een cirkel kunt u zich voorstellen. Waarbinnen cirkels zijn, kunt u zich ook voorstellen. U kunt zich voorstellen dat die cirkel een lotslijn is. Dan kunt zich ook voorstellen, dat elke daaropvolgende lotslijn hetzelfde aantal punten bezit d.w.z. als ik een maximum aantal lijnen vanuit dat middelpunt trek, met een bepaalde tussenruimte - wat ik ook

doen moet, anders is het oneindig - dan is het aantal lijnen, dat elke cirkel snijdt, precies gelijk. Maar is de afstand op de buitenste diameter een centimeter, dan kan het op de binnenste wel een millimeter zijn. Dat is toch allemaal logisch en eenvoudig. En wanneer u zich verder voorstelt, dat de waarde van elke cirkel gelijk is, behalve in zijn radius, dus in hetgeen wat hij omschrijft a.h.w., dan kunt u zich ook voorstellen, wat ik u heb verteld. Dan kan ik zeggen: het is niet quasi eenvoudig, maar zelfs zeer eenvoudig.

Reactie: Maar het gaat over het verband tussen het beeld, dat u geeft, en het geestelijke. Dat verband kunnen wij niet leggen.

Antwoord: Kunt u zich voorstellen, dat er een weg is? Ja? Een weg in een cirkel?

Als u op die weg wandelt, ziet u aan beide kanten iets. Maar als die weg lang is, gaat u met dezelfde snelheid lopende langzaam door dat land. U komt dan op een weg, die daar binnen ligt, die dezelfde buiging maakt. Dan ziet u dat landschap beter, bewuster, kunt u meer gelijktijdig overzien, terwijl u, doordat de weg korter is, in veel kortere tijd het gehele landschap hebt overzien dan op die eerste weg. Nu is bewustwording je bewust zijn van waarde in de Schepping. Hoe meer je tussen de dingen inloopt, hoe minder zuiver je ze in een verhouding beziet tot andere dingen. M.a.w. hoe dichter ik naar het middelpunt toe ga komen, hoe meer ik geconcentreerd ben, inderdaad, maar ook, hoe beter ik de verhouding zie van alle dingen, die buiten mij liggen.

Wanneer wij willen zeggen: de geestelijke waarde, dan is de waarde, die hierin wordt uitgedrukt: het bewustzijn, dat zich vergroot en de waarheid meer benadert, naarmate het dichter komt tot het Goddelijke. En zijn maximale waarheid, die niet identiek hoeft te zijn met de totale Goddelijke waarheid, bereikt op het ogenblik, dat het in het eigen leven het punt bereikt van waaruit de Goddelijke kracht in het "Ik" doordringt. Dat laatste is niet zo eenvoudig, wat ik daar zeg. Daar zit een hoop consequenties aan vast. Als u dat beeld nu maar kunt begrijpen, dan weten wij ook, waar de samenhang zit, dus tussen de geestelijke bewustwording.

Elke keer, wanneer ik op die weg sta en ik kijk naar het middelpunt, zie ik dat daar die andere wegen zijn. Begrijp ik dus, wanneer ik mij de moeite getroost om - en dat is nogal tamelijk ruw, je moet a.h.w. eventjes door het struikgewas heen, of over de oneffen grond - door naar die volgende weg te gaan, sneller op kan schieten, kan ik zo van weg tot weg komen.

Op het ogenblik, dat u tot God probeert te gaan.... Heeft u weleens gebeden? (Nee). Nee, dan moet u dat maar proberen, maar dan werkelijk intens en met uw hele hart. Dan leert u begrijpen, wat het betekent: Tot God gaan. Dat betekent je hele wezen bloot leggen voor een onzichtbare macht, al je eigen leed, je verlangens uiten tegenover die macht. D.w.z. dat is een herkennen van je zelf. Dat is uiteindelijk het bidden. Dan zie je jezelf aan jezelf geopenbaard door hetgeen je richt tot de Goddelijke Macht. Zo ga je dan tot God. Je wendt je tot God. Dan bereik je misschien God niet, tenminste niet in die zin, waarin wij ons dat voorstellen, dat je ineens vlak voor God staat en je eventjes gaat vertellen, wat nodig is. Maar je hebt wel een inzicht bereikt, van jezelf, dat je op je normale levenspad niet krijgt. Wanneer u dat heeft, dan leert u in uzelf bepaalde fouten, dan zegt u: "Hé, dat wil ik en dat heb ik eigenlijk verkeerd gedaan." Dan zegt u: "wat ik fout heb gedaan, doe ik niet meer." Daarmee hebt u de reeks oorzaken en gevolgen veranderd. En u zegt: "dat doel moet ik nastreven, dat ga ik doen." Dan hebt u wederom een verandering gebracht in de reeks van oorzaak en gevolg en alleen hierdoor kunt u dus - mits u hetgeen u zich gerealiseerd heeft - in gebed voortzet, reeds op een meer naar binnen gelegen pad terechtkomen. Alleen kost het moeite om door te zetten tot je daadwerkelijk dat hebt gedaan, wat je je bewust bent geworden, toen je je tot God wendde.

Reactie: Ik heb nog nooit gebeden in mijn leven. U zult er misschien om lachen, maar ik weet niet eens, hoe ik het doen moet.

Antwoord: Ik hoor u zeggen, dat u nog nooit gebeden heeft. Maar als ik u beschouw, dan heeft u wel degelijk gebeden. U heeft zich gewend met al uw zorgen en problemen tot een onzichtbare macht, omdat het eruit moest. Ofschoon; in het verzet was dat. Ja, dat was wel in het verzet. U heeft het a.h.w. de ruimte ingeslingerd. Ik analyseer het eventjes. Er zijn mensen, die denken, dat bidden betekent: op je knieën gaan zitten en zeggen: "Lieve God, ik zou zo graag morgen een ijstaart hebben, krijg ik er alsjeblieft één?." Dat is kinderlijk natuurlijk. Maar zoals ik u probeer duidelijk te maken is bidden dus: een jezelf openbaren, terwijl je je richt tot een onzichtbare macht, omdat je het zelf niet aan kunt. Daar komt het op neer.

Reactie: Ik probeer één gebed te maken van mijn hele leven. Ik zeg niet, dat ik slaag, maar ik probeer het.

Antwoord: Nu u dat zegt, bidt u dus voortdurend.

Reactie: Ja, maar dat versta ik niet onder bidden.

Antwoord: Nu gaan wij woorden ziften, waarde vriend. Mag ik "bidden" dan even omschrijven om verdere verwarringen te voorkomen?

Bidden is m.i. elke gedachte, handeling, of toestand, waarmee ik mijn eigen persoonlijkheid richt op een hoger vermogen, dat ik al dan niet God kan noemen, maar waarvan ik mij bewust ben, dat Het een bewustzijn is, dat boven mij staat en ten opzichte van mij macht heeft.

Reactie: Ik ben het volkomen met u eens, maar dat versta ik niet onder bidden.

Antwoord: Maar ik wel. Dan ga ik net doen als u. Dan zeg ik: maar ja, ik wel.

Bidden is een je richten tot het middelpunt. D.w.z. bewust je gedachten richten tot een hogere macht om daardoor voor je zelf klaarheid te krijgen, om daardoor te voldoen aan dingen, die je in je zelf voelt als een noodzakelijkheid. Dan bid je in de ware zin des woord, ook wanneer sommige mensen, dat ben ik direct met u eens, "bidden" omschrijven als woorden prevelen tot God. Mag ik u erop wijzen, dat op een zodanige wijze bidden nergens wordt omschreven, tenzij een enkel woordenboek, die dan spreken: bidden is het zeggen van een gebed. Dan bent u precies zo ver. Wat is een gebed? Een gebed is: zich richten tot God. Hoe wij dat doen, dat komt er niet op aan. Daarom, wanneer, u zegt: ja, maar ik kan mij niet tot dat middelpunt richten, dan zeg ik alleen: bidt u? Probeert u eens te bidden. Probeert u eens bewust met uw wezen te streven naar de Allerhoogste en ga dan voor uzelf zeggen, wat uw tekorten zijn, wat uw wensen zijn en probeer daaruit uzelf te leren kennen; dan komt u vanzelf verder.

Vraag: Hoe komt het, dat vele mensen in het westen afkerig zijn te horen over het hiernamaals. Is het angst?

Antwoord: Bij een hoop mensen wel. Je kunt zeggen: de mensen, die bang zijn voor het leven hiernamaals en er het liefst niet van willen horen zijn de mensen, die voor zichzelf overtuigd zijn, dat de portier van dat oord, waar zij dan aankomen, horentjes, een staart en een drietand heeft m.a.w. de doorsnee-mens in het westen is zich zeer bewust van goed en kwaad, veel sterker dan menige oosterling, die in zijn gedachtegang eerder een zekere noodlotsgang ziet. De westerse mens stelt zichzelf volledig aansprakelijk, innerlijk, voor al, wat hij doet, ook wanneer hij dat uiterlijk afschuift. Hij is er zich van bewust dat hij zeker niet alles heeft gedaan, wat hij had moeten doen en voelt er daarom niets voor een mogelijke straf van de God te ontmoeten. Vandaar, dat hij er ook niet veel voor voelt om te horen daarover. Daar komt verder bij, dat de doorsnee westerse mens er prijs op stelt om een realist te heten, maar vaak vergeet, dat realist en materialist twee verschillende dingen zijn. Hij zegt: ik sta met twee voeten op de grond, maar vergeet er bij te zeggen, dat je toch de ogen dan omhoog mag richten. En zo is mens dan vaak bang belachelijk te worden door zich aan die dingen over te geven, erover na te denken, te luisteren naar hetgeen er over wordt gezegd enz.

Reactie: Dom. Liever blind zijn dan weten over de wereld hiernamaals.

Antwoord: Men vindt zichzelf niet dom. Die mensen nemen misschien dan aan, dat zij een ticket ervoor kunnen kopen, zoals voor de een of andere wedstrijd. Je moet niet vergeten, dat een hele hoop mensen het leven na de dood beschouwen als iets, zoals dat in de kerk wordt geleerd. Je bent uitverkoren, je komt in de hemel, of je komt er niet, maar dan hoeft je er helemaal niet over na te denken, dan zul je het later wel zien. Ofwel je kunt de hemel verdienen, of in het vagevuur terecht komen, of naar de hel worden verwezen. In een dergelijk geval denk je over die eerste maar niet al te veel na. En de laatste, nu ja, dat is gelukkig zijn. Dat willen wij allemaal wel. En dan gaan wij kijken hier op aarde; hoe wij dat op de meest voordelige manier kunnen inkopen. Dat heb je er ook vaak bij. Er zijn een hoop mensen, die zijn alleen goed tegenover anderen, omdat zij hopen, dat er ergens een engel staat met een notitieboekje en schrijft: te goed: Jansen, 5 goede daden. Zo, die is weer een beetje verder gekomen, die krijgt een rang beter in de hemel.

Neemt u mij niet kwalijk, het klinkt misschien belachelijk, maar het is vaak zo. Zo denkt men er vaak over. Laten wij ook niet vergeten, dat de mensen over het algemeen hun eigen leventje en wat zij daarin doen zó belangrijk vinden, zeker in het westen, dat zij niet geneigd zijn zich bezig te houden met andere waarden waardoor hun belangrijke leven plotseling onbelangrijk zou worden. Ook dat zit er bij.

Vraag: Hoe verklaart u dan, dat op katholieke bidprentjes zo vaak staat: zoveel dagen aflaat?

Antwoord: Dat staat i.v.m. die engel. Het is natuurlijk een hele administratie. Dat schijnt mij voor zo'n organisatie niet zo heel erg moeilijk. De kerk heeft een schatkist, een soort geestelijke. Nu krijgt u dat bidprentje en daar staat op, dat, als u die formule uitspreekt in een eerlijk gebed, dat hoort er bij, hoor, - de meeste mensen denken, dat als je het zo zegt, het wel goed is, nietwaar, dan zeggen zij; Heilige Maria, help ons 100 dagen aflaat, nog eens een keer, nu zo, dan heb ik weer een paar maanden - die zijn er. Maar wanneer je dat werkelijk oprecht bidt, zo zegt die kerk, dan geeft die kerk uit haar schatkist, waarover te praten valt, of ze die wel of niet wel heeft, maar geeft uit die schatkist dus aan u een kwijtschelding van straffen, niet van zonden, dan moet je eerst gebiecht hebben; dus eerst moet je je schuld beleden hebben. Dat is nu precies, wanneer je bij iemand komt en je zegt: hoor eens, ik heb f 50, = van je geleend zonder dat je het wist. Wil je me dat vergeven? Dan zeg je al heel gauw natuurlijk. Ja, dat is goed, betaal ze mij maar terug. Op die manier moet u zich dat voorstellen. Wanneer je nu bij zo'n iemand komt en hij zegt tegen je: als je nu eens even een boodschap voor mij doet, of, hoor eens, ik heb nog iets nodig, als jij dat nu eens eventjes voor mij in orde wilt maken, dan schenk ik je f 10, =. Dan geeft hij a.h.w. f 10, = aflaat. D.w.z. hij betaalt uit zijn portemonnaie iets van de schuld, die jij op je hebt geladen. Zo kan ook een andere tegen u zeggen: wanneer je dat en dat doet, dan zal ik een deel van die schuld voor je afbetalen. Dat is aflaat.

Hoe die kerk er toe komt, om dat te geloven? Zij menen, dat die kerk van de katholieken verdeeld kan worden in 3 verschillende graden, de strijdende kerk, de lijdende kerk en de zegevierende kerk. De lijdende kerk zijn degene, die het er eigenlijk niet goed hebben afgebracht en die zich dan bevinden, wat wij noemen de lagere sferen, maar wat men daar noemt: hel of vagevuur. Niet de uiterste of buitenste duisternis. Die hoort niet meer bij de kerk, die worden geroeyeerd, die zijn t \grave{e} slecht.

Vraag: Lijdend met ei of met ij?

Antwoord: Het is lijden in de zin van lijden. Ofschoon er gevallen zijn, waarbij je je afvraagt of juist die lijdende kerk met een lange ij, zo nu en dan de leidende kerk met een korte ei is geworden, omdat de gedachten, die zij tot uiting brengen eerder m.i. horen in een neveland dan in een verlichte sfeer.

Die strijdende kerk worstelt om haar bewustwording en om het volbrengen van de taak, die Jezus op aarde heeft gesteld voor de kerk. Die kerk strijdt dus voor het Koninkrijk Gods op aarde. Er zijn er natuurlijk bij, die hebben schulden. Maar er is ook nog een zegevierende kerk, die hebben een hele hoop verdiensten. De eerste was dan Jezus, Die door Zijn kruisdood natuurlijk onnoemelijk veel verdienste vergaarde tegenover de Vader. Daarna zijn er een hele hoop heiligen en martelaren gekomen die hebben ook allemaal meer gedaan dan zij moesten doen om met zichzelf helemaal in het reine te zijn en te zeggen: Kijk, God, ik heb tenminste een balans van mijn schulden. Die hebben a.h.w. een saldo over. Nu stelt de kerk zich dus voor, dat zij over een soort schatkist beschikt, waarin al deze verdiensten worden gestort, deze geestelijke verdiensten, en daarvan kan zij dan uitkeren aan zowel de lijdende als aan de strijdende kerk. Je kunt dus ook aflaat verdienen voor iemand, die al in het vagevuur is. Op die manier stelt men zich dat voor.

Reactie: Dan zullen zij zo nu en dan een stelletje heiligen moeten maken ten bate van die schatkist.

Antwoord: Als dit werkelijk waar was, dan moeten wij ook aannemen, dat al hetgeen de katholieke kerk leert, volledig juist is. Dat zult u met mij eens zijn. Dan is Jezus God. En als God is Zijn verdienste oneindig en dus ook onuitputtelijk, daar heb je heus geen extra productie van heiligen voor nodig. Als wij zoiets eens gaan bekijken, dan moeten wij ons ook precies realiseren, hoe het in elkaar zit, en ons niet met een schimpscheut zonder meer er af maken. Ik geloof niet persoonlijk in deze aflaat. Laat ik u dat vertellen. Ik betwijfel, of de kerk op de manier, waarop zij zich dat voorstelt, die aflaten kan en mag verlenen. Maar ik ben ervan overtuigd, dat, waar dit deel uitmaakt van een geloof, het binnen dit geloof redelijk is. Dat mogen wij niet uit het oog verliezen. Ik geloof niet, dat een ander uw schuld bij God kan afbetalen. Ik geloof niet, dat God iemand wil vernederen tot een bedelaar, die probeert een koopje te halen in verdienste. Ik geloof, dat God ons allemaal de kans geeft om geholpen te worden en, geleid door de hoge geesten, dus zeker ook door Jezus en Zijn leer, te komen tot Hem langs onze eigen weg, zelf het evenwicht vindende en niet kunstmatig dit cadeau krijgende. Zeker niet onder betrekkelijk willekeurige condities en omstandigheden. Maar dat is mijn persoonlijke mening, ieder mag de zijne hebben.

Reactie: Dat die heiligen iemand kunnen helpen is toch wel een feit. Ik bedoel meer dan een normaal iemand.

Antwoord: Als iemand zijn hele leven in training is geweest om gewicht te heffen en u heeft een zware koffer te dragen, dan kan hij die koffer voor u een eindje dragen zonder enige moeite.

Een werkelijke heilige is een mens, die buitengewoon goed heeft geleefd. D.w.z., die zijn geestelijke kwaliteiten en de geestelijke beheersing voortdurend heeft moeten oefenen - anders is hij dus geen heilige - die heeft leren offers brengen enz. Die dus in staat is u te helpen met het dragen van uw bagage. Alleen zou ik zo'n geest niet graag heilige noemen. Ik zou het een lichtende geest willen noemen.

Dat is een kwestie van terminologie. Maar met dat 'heilige' onderwerp ik het feit, of zo'n geest al of niet in staat te helpen, aan de jurisdictie van een stoffelijke instantie, hoe geestelijk haar streven ook moge zijn. En daar zou ik mij gaarne van onthouden. Mij dunkt, dat de strijdende kerk niet in staat is de zegevierende kerk te overzien, en dus haar oordeel noodzakelijkerwijze op stoffelijke, daardoor beperkte en vaak onjuiste, gegevens moet baseren. Maar dat er heiligen zijn, die kunnen helpen, ben ik absoluut met u eens. Ofschoon ik het evenzeer eens ben met verschillenden, die door de kerk tot spotters worden verklaard, die voor zich zeggen, dat menigeen heilig wordt genoemd, die het lang niet was en dat menige heilige eerder zijn wonderen aan de hysterie van degenen, die tot hem bidden heeft te danken, dan aan de kracht en de vermogens, die van hem uitgingen. Want suggestie doet zeer veel, ook op dat gebied. Juist daarom lijkt het mij zo onmogelijk om na te gaan, of iemand nu werkelijk een heilige is of niet. Je kunt hoogstens zeggen: volgens onze idee is hij een goed mens geweest of niet. De rest...

Vraag: Laatst sprak u over Lourdes en u schreef toen zeer veel aan suggestie toe. De naam van Maria werd toen zelfs niet genoemd. Toch geloof ik, dat die er veel mee te maken heeft.

Antwoord: Ik ben zo vrij om dit te betwijfelen. U moet niet vergeten; volgens de katholieke kerk is Maria niet alleen in Lourdes, maar ook op verschillende plaatsen verschenen aan de mensen en heeft daar bepaalde gunsten beloofd en ook vaak bepaalde dingen gevraagd. Maar ik probeer dan redelijk en logisch te zijn. Nu stel ik voorop, dat ik geloof, dat de Moeder van Jezus een zeer edele, hoogstaande vrouw geweest moet zijn en dat in deze vrouw een geest moet hebben gewoond, die zeer rein en zuiver was. Anders had zij nooit Jezus als Zoon kunnen baren. Dus dit even vastgesteld. Ik probeer hier niet Maria te breken of af te breken, maar alleen te wijzen op het vaak haast onnozele van de vele Maria-vereringen in vele aspecten....

Een boerenmeisje voelt een invloed. Welke invloed dat is, weten wij niet. Zij ziet Maria, maar hoe ziet zij Maria? Op een wijze, zoals zij in die dagen onnoemelijk veel werd voorgesteld n.l. als Maria, de Zegevierende, die met haar voet de slang verpletterd. Een voorstelling, die juist in die dagen zeer in zwang was. Het is dan wel zeer eigenaardig, dat deze Maria precies gekleed gaat als het beeld. Onmiddellijk komt dan de vraag in mij op: heeft dit kind dan misschien iets waargenomen en dit vereenzelvigd met het Mariabeeld, die Maria-voorstelling, die op haar zo'n onnoemelijke indruk heeft gemaakt.

Dan ga ik verder en merk op, dat Maria verschillende malen is verschenen zonder dat anderen dat hebben gezien, ofschoon er verschillenden bij waren. Tot op de duur de suggestie zó sterk was, dat er een paar anderen het ook zagen. Maar u kunt hier gewoon op straat een aantal mensen iets laten zien; wanneer u maar lang genoeg doet, alsof u het ziet en er over spreekt. Er is hier dus m.i. geen enkel wonderbaarlijk feit te zien.

Dan komt die bron; die bron zou daar plotseling zijn ontstaan. Mag ik opmerken, dat in dat terrein bronnen regelmatig opkomen en verschijnen en weer verdwijnen. En dat ongetwijfeld de zorg, die men later aan deze bron heeft gewijd de oorzaak is geweest, dat zij is blijven vloeien, terwijl anderen weer verdwenen zijn.

Hetzelfde kunnen wij zeggen voor verschillende andere verschijningen, waarbij wij zelfs weten, wat in sommige gevallen van kinderlijke misleiding belangrijk- en belangwekkenddoenerij sprake is geweest. Ofschoon het lang heeft geduurd en zelfs een uitdrukkelijk verbod van de Paus heeft geveerd, voordat de plaatselijke geestelijkheid ophield met het houden van processies e.d. Dat hoeft u niet van mij te geloven overigens, dat kunt u vinden in de Kerkgeschiedenis, waar verschillende van die gevallen in vermeld staan. Zelfs Paus Urbanus heeft een decreet moeten uitvaardigen tegen dergelijke verschijnselen.

Vraag: Maar wanneer een gehele menigte zich concentreert op een lichtende geest, is het toch zeer wel mogelijk, dat die geest daar dan ook aanwezig kan zijn.

Antwoord: Dat is inderdaad mogelijk. Maar het is de vraag, of men zich op die geest concentreert. Want m.i. concentreert zich men op dergelijke bedevaartsoorden niet op een lichtende geest, maar op een voorstelling, die stoffelijk werd vastgelegd.

In Lourdes concentreert men zich speciaal op Maria met de blauwe mantel, zoals dit in Lourdes op de gebruikelijke wijze wordt vereerd, terwijl men in andere bedevaartplaatsen andere Maria-voorstellingen kent, tot de zeer Byzantijnse toe, met de aflopende rokken en het kroontje enz. enz. en de scepter en het kind. Al deze voorstellingen - dat kunt u van mij geloven, want ik zie de gedachten beter dan u - beheersen

de gedachten, niet de geest. Elke willekeurige geest, zo er één is, kan zich in deze voorstelling voegen, mits hij niet strijdig is met de eigenschappen, die worden toegekend. Er is dus geen enkele zekerheid, dat de Maagd Maria hier aanwezig is. Zeker is, dat geestelijke krachten kunnen helpen en leiden, maar evenzeer zeker is ook, dat de wijze, waarop een dergelijke bedevaart wordt beleefd door de mensen niet altijd aanleiding geeft tot het neerdalen van een hogere geest uit zijn eigen lichtende sferen tot deze stofmensen, wier geestelijke verrukking over het algemeen vervuld is van eigenbelang.

Ik hoop, dat ik het niet te pijnlijk zeg. Nogmaals u mag dit aannemen, of verwerpen, zoals u wilt. Dit is de waarheid, zoals ik ze zie, en met mij vele anderen, dat kan ik u wel vertellen.

Wij kunnen over deze dingen natuurlijk veel gaan praten. Maar is het nuttig? Wij kunnen er over gaan strijden, en ongetwijfeld zou men mij - van katholieke zijde uit - een duivelse geest noemen, omdat ik dingen zeg, die de kerk zelf in zichzelf soms wel gelooft, of weet, maar althans aan degenen, die zij onder haar gelovigen telt, niet leraart. Laten wij niet vergeten, dat er ketters verbrand zijn, omdat zij dingen openbaarden, die op dat ogenblik in de bibliotheken van verschillende kloosters regelmatig bestudeerd werden en zelfs van leerstellingen in de meer ingewijde kringen deel uitmaakten. Dat is ook gebeurd. Men moet de kerk leren zien als een organisatie. Een organisatie, die een zeer strikte discipline noodzakelijk vindt, omdat zij op die wijze alleen efficiënt kan blijven werken. En als er sprake is van efficiency op geestelijk gebied, op aarde dan, geloof ik wel, dat de kerk van Rome de meest efficiënte organisatie is, die er bestaat. Dat zij dit niet alleen dankt aan haar zakelijk inzicht, is duidelijk. Maar zij dankt het wel degelijk aan haar politiek om dingen te leren, die voor ieder aanvaardbaar blijven, terwijl zij haar gezag steeds versterkt boven degenen, die minder bewust zijn en minder ingewijd. Anderzijds echter weet ze haar doelstellingen aan de hogere geestelijkheid zodanig voor te leggen, dat deze inderdaad met lichaam en ziel deze dingen nastreven met minachting van alles, zelfs zichzelf. De goede dan, er zijn natuurlijk ook anderen. Zijn er nog meer vragen, of zullen wij het "Schone Woord".....

Vraag: U kunt blij zijn, dat u niet in de 16e eeuw heeft geleefd. Zijn de gebeden, die men op aarde opzendt voor de overledenen nog belangrijk?

Antwoord: Het lijkt mij belangrijk, en eigenaardig genoeg niet om de redenen, die men er algemeen voor opgeeft: 'dat het een ziel uit het vagevuur haalt' enz. Maar ik geloof, dat elke daad van liefde en genegenheid, gepaard gaande met goede gedachten, die aan een overgegangene worden toegestuurd voor deze niets anders kunnen zijn dan een vreugde, zoals het voor u op aarde een vreugde is, wanneer u weet, dat men om u geeft. Vooral wanneer u zich in een onaangename positie bevindt, geeft het vaak de doorslag ten goede of ten kwade, of men u welwillend goed en eerlijk en vol van liefde en medeleven heeft benaderd, of dat men u in de steek laat. Daarom acht ik al die dingen van groot belang. Niet alleen om hetgeen er daar allemaal aan wordt toegekend, maar alleen, omdat ik weet, dat de geest, vooral de geest, die pas is overgegaan en nog geen licht heeft gevonden, vaak juist aan deze gedachten een steun heeft door deze haar toegezonden liefde a.h.w. een leidraad heeft, die haar leidt tot lichtender sfeer en tot groter bewustwording.

Reactie: Maar het is toch bespottelijk, dat men aanneemt, dat God daarom die zielen beter ontvangt.

Antwoord: Maar gelooft u nu werkelijk, dat die ziel daarvan onkundig zal blijven. Wanneer die niet ziende is, dan zullen wij het met elkaar eens zijn, dat een dergelijk gebed toch moet worden gegeven door een zekere genegenheid, anders doe je dat niet. Er moet dus een band zijn. Wij hebben zoeven in het begin verschillende keren vastgesteld, zoals bij de andere sprekers, dat liefde een onverbreekbare band is, die door alle sferen heen reikt. Die band wordt door een dergelijke gedachte geactiveerd a.h.w. versterkt, als zodanig bereikt zij die geest.

En bovendien; wat kunnen wij beter doen dan bidden tot God? Wij weten niet, of God ons hoort, maar als wij bidden tot God, dan weten wij zeker, dat de krachten Gods - binnen het bereik van ons gebed zijnde - om terwille Gods zullen reageren op hetgeen wij vragen, mits wij dit bidden intens en oprecht doen. Want er is ook verschil in de manier van bidden. Er zijn mensen, die bidden beschouwen als het afraffelen van een aantal woorden zonder meer. Een dergelijk gebed heeft natuurlijk generlei waarde. Dat kan je hoogstens, wanneer je het lang genoeg doet, kaakkramp of een zere tong bezorgen.

Vraag: In vele kloosters zijn vele zusters, die al hun tijd doorbrengen met bidden voor de gestorven mensen.

Antwoord: Ik vind het heel mooi, dat zij het doen, maar de vraag is, of het uithaalt. Want zij kennen de mensen niet en dus hebben zij ook geen band er mee. Toch kunnen zij misschien de lichte geest een

zekere impuls geven, omdat zij zichzelf veel ontzeggen, maar ik geloof, dat zij nuttiger zouden zijn voor de geest en voor de mens, wanneer zij zich wat meer met de mens bezig hielden. Wanneer een kloosterzuster of -broeder, een pater of wat dies meer zij, zich voor anderen opofferen en daarna voor anderen bidt, dan gaat zijn opofferingsbereidheid, zijn innerlijke gesteldheid op tot een bepaalde hoogte van de lichtende krachten en zal daar dan wel degelijk werkzaam zijn. Dit mits hij oprecht is. Maar naarmate het meer woorden en gedachten blijven en de daden minder worden, verliest het geheel aan kracht, omdat het minder in de persoonlijkheid leeft en veelal tot een sleurtje wordt. Gebed, wat tot een sleur wordt, is geen gebed meer. Het blijft een lege formule.

Ik zit wel erg kettters te doen. Zoveen hoorde ik tenminste zoiets van: Wees maar blij, dat je niet op de brandstapel wordt gezet. Laten wij echter één ding vaststellen: dat het voor een waarheid als deze, waarvan ik eerlijk van overtuigd ben, zelfs de moeite waard is de brandstapel op te gaan.

Een medium zou ik daaraan niet wagen, dat is een feit. Maar voor mijzelf zou ik dat aanvaarden, omdat het m.i. beter is de stof te verlaten, waarin de waarheid niet gezegd mag worden dan te leven met een onwaarheid m jezelf.

Vraag: De vorige spreker gaf ons de raad niet te hechten aan dingen. Is een geest ook een ding?

Antwoord: In die zin, ja! Want een geest is slechts een deel en niet het geheel van het Goddelijke. Wanneer ik het geheel van het Goddelijke liefheb, heb ik ook alle dingen gelijkelijk lief en bezit ik alle dingen gelijkelijk in God. Maar op het ogenblik, dat ik mij ga hechten aan een persoonlijkheid - ook al is het een geest - ga ik mijzelf een zeker recht op die persoon, geest, of voorwerp toekennen. Hierdoor verstoor ik het evenwicht in mijn beleven van mijn wereld en zal ik verschillende dingen daarin, die normaal zijn, als slecht voor mijzelf ervaren, of als een onrecht in de Schepping. Dus zelfs hieraan dient men zich niét te hechten. Hechten is iets anders dan liefhebben. Hechten wil zeggen: beschouwen als deel van jezelf of bezit, waardoor je bijzondere rechten kunt laten gelden. Liefhebben wil zeggen: erkennen als deel van jezelf met een toekennen van volledig gelijke rechten als je zelf hebt. Het enige recht, dat men zich soms in de liefde boven de ander aanmatigt, is het recht voor die ander te lijden en voor deze te dragen, wat hij zelf niet dragen kan.

Zo komt ook hier de éénheid der Schepping, die in het Goddelijke bestaat tot uiting, waar wij, elkaar aanvullende, de volmaaktheid bereiken, maar alleen zelf dit tot stand kunnen brengen.

Vraag: Ja. Hoe komt u aan zo'n eloquente ten opzichte van deze moeilijkheden?

Antwoord: Wat moet ik daarop zeggen? Wat voor u moeilijk is, is voor mij misschien helemaal niet zo moeilijk. Ik zeg de dingen precies, zoals ik ze beleefd heb. Geloof me, ik heb heel wat ervaren en heel wat beleefd. Misschien, dat ik juist daardoor denkbeelden heb.... Wat dat betreft beschik ik over een medium, waarbij een omschreven denkbeeld reeds een redelijke weergave in woorden garandeert. Met een klein beetje supervisie krijgen wij een vloeiendheid van woord, die velen uwer misschien begerenswaardig mag lijken. Slechts dat, wat je in jezelf weet, of ervaren hebt, kun je nauw omschreven denken. Daar heb je je mening over, daar weet je iets van. Wanneer u zich niet in woorden hoefde te uiten, maar u in gedachten uit zou kunnen drukken, zou u ongetwijfeld minstens zo goed spreken als ik, misschien zelfs beter.

Vrienden, ik dank u voor uw aandacht en geef het woord over aan de laatste spreker van deze bijeenkomst.

Goedenavond.

-0-0-0-0-0-0-0-0-

HET SCHONE WOORD

(citaat: waar de zelfbeheersing eindigt, begint de zelfverlaging)

Goedenavond, vrienden,

Wij gaan besluiten met het Schone Woord. Hetzij aan de hand van een citaat, hetzij door u opgegeven onderwerpen. Is er een citaat?

Reactie: Waar de zelfbeheersing eindigt, begint de zelfverlaging.

Wees meester van het eigen bestaan,
Regeer de gedachten, die in je gaan
en zet ze om in daden.
Vraag niet om voorrecht en genade,
maar ken jezelf en wees meester van je eigen zijn.
Hoe klein je bent, hoe groot je ook kunt zijn,
wanneer je niet jezelf beheerst,
dan wordt je meegesleurd door krachten,
die je niet erkennen kunt.

Waar de zelfbeheersing eindigt,
begint het spel van hartstocht, van klacht, van dwaasheid.
Niet meer weten, wat je doet,
Niet meer weten, waarom je handelt,
Niet meer beseffen, waarom je leeft,
Niet meer weten, hoe te bereiken datgeen,
waar je naar streeft al je leven lang.
En dat als een mens in de stof,
Het menselijk lichaam is dier.
Een dier, dat door de loop der tijden,
werd gevormd tot menselijk zijn,
met eigenschappen, die des mensen zijn,
en een gestalte, die ofschoon niet zeer doelmatig,
voor mensen wel voldoende lijkt.
Maar laten wij de mens alleen,
zonder beheersing verder gaand,
dan blijkt aldra,
dat dier hij is gebleven.
Geen bewustzijn, geen streven meer vol overleg,
alleen zichzelf overgeven aan drang,
die niet eens wordt beredeneerd.
Dan ben je geen mens meer,
maar een dier, waaraan een geest is gebonden.
Door de natuur, door lichaam,
door interne secreties en wat krachten geregeerd.

Dan is je mens-zijn waan,
dan verlaag je jezelf,
dan verlies je jezelf.

Maar wie zichzelf beheerst,
is meester van het bestaan.
Hoe groot ons de waan
van 't stoffelijk zijn,
ook kan blijven,
hoe vreemd de gedachten ook
en de drijfveren, die geestelijk ook u drijven:
Gij zijt meester.
Gij bepaalt, waarheen uw voeten gaan,
gij bepaalt de woorden, die uw tong zal zeggen,
gij bepaalt, wat gij zijt voor uw medemensen
Gij zijt meester, niet slaaf,
Meester zijn van de stof,
betekent voor de geest
in staat zijn eigen wezen

neer te leggen in stoffelijk bewijs.
 Betekent het eigen "Ik" nu uit te zeggen
 in vaste vorm,
 Betalend alle prijs,
 die nog noodzakelijk is.
 volgens de stoffelijke norm,
 voor het zelve zijn.

Die geest is rijk, haar wereld groeit,
 terwijl zij onvermoeid
 de oogst vergaard van eigen streven,
 nu weerspiegeld in de stof.
 Zij erkent in het leven zichzelf,
 maar ook de Hof van Eden,
 die reeds zo lang geleên
 door mensen werd verlaten
 en sinds door stof niet werd betreden.
 Hij leert begrijpen, leert te lijden
 zonder haten, leert op te gaan
 in hoger geest, in hoger sfeer.

<

Maar wordt de beheersing van het "IK" verloren,
 dan trekt de stof de geest ter neer
 en dwingt hem voort te gaan
 in duistere paden van oertijd,
 een onbegrepen dwaas bestaan,
 totdat een wereld wordt gebouwd
 uit waarden, die waan,
 geen werkelijkheid meer zijn.
 Wanneer dan de stof vergaat
 blijft onbevredigdheid, duisternis en pijn
 en haat.
 Daarom wordt er wel terecht gezegd,
 dat het verliezen van de zelfbeheersing
 het begin is van een verlaging
 van je eigen wezen.
 Zolang ge meester zijt van uzelve
 kunt gij uw geest tot uiting brengen,
 kunt gij dat, wat gij behoort te zijn
 een werkelijke mens, een geest,
 levend in de stof, strevend
 naar bewustzijn.
 Verliest gij die beheersing,
 gij zijt een dier, met een geest
 daaraan geketend in duisternis.

Laten wij onszelf beheersen,
 laten wij steeds sterker meester zijn
 van onszelven,
 zelfstandig besluiten, wat wij zullen doen,
 besluiten, wat na te laten.
 Dan zullen wij ongetwijfeld eens beseffen,
 waarom stof en geest als eenheid op deez' aarde
 moeten bestaan.
 Dan wordt de waan,
 die u, zolang gij stof gebonden zijt, regeert, gebroken.
 Dan vindt gij licht en geestelijke kracht

Dan zult gij begrijpen, wat het zeggen wil,
Op te gaan tot God,
dan zult gij begrijpen, waarom het lot,
wanneer het is volbracht, betekent:
Erkenning der Volmaaktheid van God en
alwat er geschapen is.

Goedenavond.